som Udvalget har stillet, vil i Virkeligheden Anstalten blive dækket, Anstalten vil faa sine positive Udlæg dækkede, men jeg er ikke blind for, at der kan gøres nogle Indvendinger, som ikke ere af økonomisk Natur, mod dette Forslag, og dem skal jeg kort berøre. Den ene Indvending, der kan gøres, er den, at Anstalten vil faa forøget Arbejde ved de Beregninger, som Ændringsforslaget medfører, men jeg antager dog rigtignok, at Anstalten, der sidder inde med saa udmærkede matematiske Kræfter, ikke vil føle nogen Vanskelighed, der er værd at tale om, med Hensyn til disse Beregninger. Større Vægt lægger jeg unægtelig paa en anden Betragtning, og det er den, om det overhovedet er rigtigt at stille de udtrædende saa fordelagtigt, at man næsten opfordrer dem til at ophæve deres Forsikringer. Men jeg tror, at ret beset er der egentlig ingen Grund til at lægge Vægt paa dette Punkt. Der gives naturligvis letsindige Fugle, som i et givet Øjeblik befinde sig i Pengeforlegenhed og ikke kunne skaffe Penge paa anden Maade end ved at ophæve deres Forsikring og derved faa det Beløb udbetalt, som tilkommer dem efter den Opgørelse, der foretages. For dem kunde der jo være en større Fristelse til at træde ud, naar de vide, at de faa noget mere end efter de hidtil gældende Regler; men jeg tror dog, det tør antages, at saadanne letsindige Folk ere i stor Minoritet, og det tør vel endelig antages, at hvis de ikke udtræde ved denne Lejlighed, gøre de det ved en anden; de ville overhovedet, naar de finde det heldigst for dem, og naar de trænge til Penge, træde ud. Men de allerfleste udtrædende ere efter min Opfattelse saadanne Folk, som i Virkeligheden maa udtræde paa Grund af, at de ikke have Raad til at betale Præmie, og for dem er det vi ønske at indføre den Fordel, at de skulle have saa meget, som de med Grund og Billighed kunne tilkomme. Det er, hvad jeg har at bemærke om denne Paragraf.

Jeg skal derefter gaa over til Forslaget til § 7. Lovforslaget gaar ud paa, at der skal ske en forandret Fordeling af det Beløb, 13 pCt., som betales i Tillæg til Nettopræmien, for de fleste Livsforsikringer, som tegnes mod Præmie. Efter Lovforslaget skal dette Beløb fordeles saaledes, at Driftstillægget bliver 11 pCt. af Nettopræmien i Stedet for, at det hidtil har været 8 pCt., og at Sikkerhedstillægget, der tilfalder den almindelige Formue, skal nedsættes ikke til 2 pCt. men med 3 pCt. Til denne Forandring har Udvalget ikke fundet nogen Anledning. Den Grund, som er paaberaabt, nemlig at man maa have mere i Driftstillæg for at kunne udvide Agenturvirksomheden og derved faa flere Forsikringer, anser Udvalget ikke for at være fyldestgørende, idet man antager, at der er Midler nok i Driftsfondet til at kunne yde Agenturvirksomheden mere end nu. For saa vidt det højtærede Ting imidlertid ikke maatte vedtage det af Udvalget stillede Forslag om, at § 7 skal udgaa, tiltræder Udvalget det af den højtærede Finansminister stillede Forslag til Forandring i Paragraffen, som i det væsentlige kun er en Redaktionsændring.

Udvalget har derefter stillet Forslag til en forandret Affattelse af § 10 om Adgangen til at faa mortificeret bortkomne Forsikringsdokumenter. Der er ikke i Ændringen sket Forandring i den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslagets § 10, men Udvalget har ment, at det var hensigtsmæssigt at faa udførligere Regler, end de i Lovforslaget indeholdte.

Derefter kommer jeg til et Hovedpunkt: Spørgsmaalet om den aarlige Bonusberegning, og med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at Udvalget er ganske enigt i det ønskelige i at faa indført Regler, hvorefter der kunde finde en aarlig Opgørelse Sted med en aarlig Bonustilskrivning, dog saaledes at Udbetalingen af den tilskrevne Bonus kun skulde ske hvert femte Aar. Udvalget er enigt deri, men om Maaden, hvorpaa dette skal udføres, er det i og for sig ikke enigt, og det er i det hele en Sag af saa stor Vanskelighed, at vi have ment, at man paa dette Stadium af Samlingen, saa langt hen i Samlingen, ikke burde sætte et saa vanskeligt Spørgsmaal under Debat. Udvalget har derfor afholdt sig fra nu at bringe dette Spørgsmaal til Forhandling og Afstemning i Tinget og har ment, at det vilde være hensigtsmæssigere at vente dermed til et senere Tidspunkt. Men paa Grund deraf mener Udvalget ogsaa, at det ikke er nødvendigt, at der findes en Paragraf som § 11, da en tilsvarende Paragraf allerede findes i Bonusloven af 1889, og den Paragraf bliver ved at gælde, selv om vi vedtage § 11, som staar her. I Forbindelse dermed staar det, at Udvalget ikke har kunnet beregne, hvilken Betydning det vilde kunne faa for Livsforsikringsanstaltens Virksomhed, at der maatte udkomme en Lov om Tilsyn med fremmede eller andre Forsikringsselskaber end Statsanstaltens. Det er jo muligt, at hvis der udkommer en saadan Lov, vil der være Anledning til ogsaa at tage forskellige Hensyn til den Maade, hvorpaa Livrenteanstalten virker, og et saadant Lovforslag kan der jo være noget Haab om at se fremsat i en nær